

**HOMILIA DE LA MISSA FUNERAL DE
MONS. JAUME TRASERRA I CUNILLERA
BISBE EMÈRIT DE SOLSONA**

“Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meva veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi” (Ap 3,20). Quantes vegades el nostre estimat bisbe emèrit havia comentat aquestes paraules que en el llibre de l’Apocalipsi pronuncia Jesucrist adreçant-se a l’àngel de la comunitat de Laodicea, és a dir, a aquella comunitat! Li era un verset estimat perquè deia que resumeix d’una manera molt bella –com una visita, un encontre íntim– el misteri del Déu que es revela en la història i que entra en relació personal amb cada persona per salvar-la.

Aquest fragment, però, es troba en un context de correcció a una comunitat mediocre i es planteja com un toc d’alerta per tal de fer-la sortir d’aquell estat cofoi i arriscat.

Aquesta dimensió d’alerta és accentuada pel fragment de l’Evangeli segons sant Lluç que acabem d’escoltar. Alerta que s’adreça tant a tots els fidels que som convidats a vetllar dia i nit perquè no sabem ni el dia ni l’hora que el Senyor ens visitarà en l’acompliment de la nostra vida terrena, com als pastors que hem estat fets responsables de la casa i dels servidors dels deixebles de Crist. Aquest evangeli acaba dient als primers: “Si l’amo de la casa hagués sabut a quina hora de la nit havia de venir el lladre, no hauria permès que li entressin a casa” i als segons “El servent que, coneixent la voluntat del seu amo, no ha preparat o no ha fet allò que l’amo volia, rebrà molts assots [...] Déu demanarà molt d’aquells a qui ha donat molt, reclamarà més d’aquells a qui ha confiat més”.

Avui, en la missa funeral del nostre bisbe emèrit, Mons. Jaume Traserra, hem de pregar al bon Déu, al que truca a la porta de cadascun de nosaltres incansablement, al que després de visitar-nos, en la nostra conversió, ens ha confiat l’administració de la nostra pròpia vida i la cura d’altres segons la nostra vocació –una comunitat, una esposa o marit i uns fills...–. Hem de pregar que tingui misericòrdia del nostre bisbe Jaume i hem d’obrir els nostres propis ulls i adonar-nos que potser jo també soc “el més miserable i digne de compassió, pobre, cec i nu” com ens alerta l’Apocalipsi.

Moltes vegades havia escoltat del bisbe emèrit que Ap 3,20 resumia tota la Sagrada Escripura. El Déu que es revela en la història d’Israel, i en particular en la història de Jesucrist, és un Déu que visita la humanitat, respectant la llibertat i amb voluntat d’arribar a establir amb cada persona una relació d’amor. Un encontre íntim i amorós que provoqui en la persona

una mirada en veritat sobre la seva pròpia vida i sobre la vida que li ofereix Déu i, per tant, que el mogui a un canvi en profunditat i per sempre.

Aquesta visita, com mostra el text, es produeix a una humanitat cofoia, que es creu rica i autosuficient, però de fet és miserable, pobra, cega i nua. Aquesta visita no passa per alt la mediocritat o maldat de la humanitat, sinó que va precedida d'una crida a la conversió "jo reprenc i corregeixo tots aquells que estimo. Sigues zelós i converteix-te". No escolta el truc i la veu de Crist qui està tancat en si mateix i la seva seguretat, qui viu sobrat, satisfet i no necessita res més que allò que s'ha guanyat autosuficientment. No escolta ni el truc ni la veu qui ha fet fora de la seva consciència els manaments de la llei de Déu i la crida a la vida evangèlica de tants gestos i paràboles de Jesús.

Aquesta visita té una dimensió íntima. La imatge és la d'unencontre a casa, a soles, entorn d'un sopar amb dos comensals: Jesús i cadascun de nosaltres. Aquesta visita succeeix en el cor, afecta allò més íntim de nosaltres mateixos i ens implica.

Les converses més íntimes no es fan en qualsevol lloc i de qualsevol manera. Els nuvis que es demanen l'un a l'altre el matrimoni ho fan en intimitat, en un lloc i un moment especial. El fill que comunica als pares i germans que vol ser capellà no ho fa mentre tots estan mirant la televisió. Jesús es va fer home, va predicar per Palestina, va fer signes davant de tothom, però va cercar encontres concrets i personals per suscitar la conversió i el seguiment. Així ho feu amb els seus deixebles, amb Zaqueu i Maria Magdalena.

Va predicar i va fer signes pels carrers, davant de multituds, però va viure amb els seus deixebles, els va explicar a ells, a part, el sentit de les paràboles, els va rentar els peus i va compartir taula amb ells.

A aquells que li van obrir la porta i amb els quals va sopar, els va fer homes nous i els va confiar la seva pròpia missió: l'anunci de la visita de Déu; el canvi imprescindible per acollir la seva vida; la intimitat on es produeix aquest encontre d'amor que ho canvia tot; i, sobretot, el do de l'Esperit Sant perquè amb la seva predicació i signes es continuï produint el mateix encontre que a ells els va canviar i que Jesús vol per a tothom.

Quantes vegades el nostre bisbe emèrit, fidel a aquesta missió, ens va predicar i ensenyar, sense por i sense respectes humans, la veritat evangèlica, també aquella que ens recordava la nostra mediocritat! No recordeu la força interpel·ladora dels seus escrits pastorals a 4 planes com "Advent i reconciliació", "Combregar per Pasqua", "L'ascètica cristiana", "El sagrament de la reconciliació", només per citar els que tocaven temes

massa sovint oblidats en aquest cristianisme light en què vivim immersos? Quantes vegades ens va insistir en aquest encontre íntim sense el qual no és possible la vida cristiana! Avui, en el nostre darrer adeu, ens fa bé recordar, com ens deia en les seves dues primeres cartes pastorals: “*Tornar de la part de Déu* és la resposta de l’home que es posa en camí fins a l’encontre amb Jesucrist” i això “és possible, perquè Ell ha volgut prèviament parlar amb els homes com a amics, convida-los i rebre’ls en la seva intimitat”; “Si l’any passat a la carta pastoral *Torneu de la Part de Déu* us exhortava a reprendre amb més vigoria l’anunci joiós de Jesucrist i del seu evangeli, avui us convido a fer memòria de la proximitat del Senyor i a mantenir sempre viu i jove el nostre desig de trobar-nos amb Ell i de rebre’l”.

En la missa funeral d’un bisbe, amb aquesta catedral plena dels qui fóreu els seus fidels i dels qui fórem els seus col·laboradors en la missió d’ensenyar, santificar i guiar aquest poble, no podem ignorar la responsabilitat que neix de l’encontre amb el Senyor. Jesús no ens ha visitat i ens ha transformat per apartar-nos del món i desentendre’ns dels nostres germans. Al contrari, l’encontre amb ell va suposar una crida a administrar l’amor que ens va regalar en favor dels nostres germans.

Aquest és el missatge clar de la paràbola que avui hem proclamat. El servei que el Senyor ens ha confiat en l’encontre íntim amb Ell no és un optatiu, no és durant un temps, no sap de jubilacions, és per sempre. D’això, ens en demanarà comptes, això és el que hem de viure fins al final. Perquè qui defalleix en l’amor als germans és com aquell cap de casa que a l’hora que bada li ve el lladre i el saqueja.

Més encara, el Senyor, davant la pregunta de Pere –“dieu aquesta paràbola per a nosaltres o bé per a tothom?”–, mostra que ho deia per a tothom, perquè per a ells, per als deixebles en diu una altra. Per als dotze, diu que Déu serà molt més exigent i sever. A l’administrador al qual confiarà la resta dels seus servents Déu li demanarà molt perquè li ha donat molt.

Déu pot entendre que ens costi estimar com ell, que ho intentem i no arribem a la seva altura, que ens confonguem i pensem que ho hem de fer amb les soles nostres forces. Déu, però, a aquell deixeble fidel i assenyat al qual ha confiat els seus servents perquè els doni al temps degut l’aliment que els pertoca, si dient-se “el meu amo tarda a venir” comença a pegar als criats i criades, a menjar, a beure i a embriagar-se, el castigarà i li farà compartir la sort dels infidels.

Sí estimats germans que avui heu volgut aplegar-vos per pregar per l'ànima del bisbe Jaume, seguir Jesús és fins al final, és per sempre, és un goig que es completa en el moment de la mort. No us canseu, no us deixeu anar. Si Jesús alerta els seus deixebles és perquè és possible abandonar, cansar-se, afluixar. Es tracta de vetllar sobre nosaltres mateixos, veure què ens ajuda. Com ens explicava el bisbe emèrit en una d'aquelles boniques comunicacions pastorals –“L'ascètica cristiana”–: “Aquesta victòria –es referia a vèncer la temptació del pecat– és essencialment obra de l'Esperit Sant; no es dona, però, sense la necessària cooperació de l'home. Aquest ha de mantenir-se vigilant per remoure els obstacles, pel domini del seu propi jo, per dirigir el seu cor vacil·lant a l'acolliment del Salvador”.

Sí, germans preveres, la mort de Mons. Traserra ens porta a examinar allò de què el Senyor ens demanarà comptes. Pegar, menjar, beure i embriagar-se són les imatges del mal administrador que, en lloc de servir, se serveix, que en lloc de mortificar els seus desitjos desordenats, s'aprofita del càrrec de confiança que ha rebut per donar-se una vida regalada i estalviar-se l'esforç ascètic.

Escau aquí recordar unes paraules de la carta pastoral sobre les vocacions sacerdotals “Vine i segueix-me”: “aquells que segueixen aquest camí no s'allunyen dels altres ni perden la sensibilitat envers la situació de les persones. Els qui es troben amb Ell, adquireixen un cor gran capaç d'estimar, la promptitud a oblidar-se de si mateixos, la capacitat de consolar i d'acompanyar amb tendresa els més pobres i la capacitat de compartir tot el que tenen i són”. Sí, germans, el Senyor ens demana això i fins al final. Com de buida i insuportable esdevé la vida d'un sacerdot que es deixa anar, perd el temps apostòlic i l'entrega servicial i acaba en tota mena de vicis!

L'acompanyament del bisbe Jaume al llarg d'aquests mesos i setmanes de malaltia m'han estat ocasió, entre altres coses, per recordar tot allò que vaig viure amb ell. De recordar tot el que vaig aprendre d'ell i l'ajuda tan important que va suposar per a la meua vida espiritual i ministerial. Desitjo de tot cor que el seu traspàs sigui una ajuda més, també per a tots vosaltres, estimats germans preveres i estimats fidels. Desitjo que ens serveixi per examinar si perseverem en la intimitat amb el Senyor i en l'amor als germans. També, en el cas dels preveres, si ens mantenim fidels als serveis que ens han estat encomanats.

Catedral de Solsona, 1 de febrer de 2019